

ת"פ 72499/12/19 - מדינת ישראל נגד אילון ישראל בן שושן, סאלי כליפה

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 72499-12-19 מדינת ישראל נ' בן שושן ואח'
תיק חיצוני: 322763/2019

בפני	כבוד השופט אמיר דורון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. אילון ישראל בן שושן 2. סאלי כליפה

החלטה

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לנאשם 1 עבירות של אימים לפי סעיף 192 ועבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א). ולנאשם 2 ביצוע עבירות של חבלה כשעברין מזוין לפי סעיף 335 (א)(1) ועבירת אימים לפי סעיף 192, בחוק העונשין תשל"ז-1977, בהתאמה.

2. בתמצית, כתב האישום מייחס לנאשמים כי ביום 21.7.19, הגיע הנאשם 2 לעסק לשטיפת רכבים, בו עבד באותה התקופה המתלונן, פנה למתלונן וטען בפניו כי הוא ניקה רכבו ושאלו היכן האוזניות שהיו ברכבו. משטען המתלונן כי לא ניקה רכב הנאשם 2, פנה הנאשם 2 למעסיקו ושניהם ביצעו חיפוש במתחם העסק ובתוך שואב האבק.

ביום 24.7.19, סמוך לשעה 12:44, הגיע הנאשם 2 לבית העסק כשהוא אוחז בייסבול מאחורי גבו, פנה למתלונן ודרש ממנו לגשת לבניין נטוש הסמוך לבית העסק וכן דרש סך של 100 ₪, תוך שטען בפניו כי גנב לו האוזניות. במעמד זה, אמר המתלונן לנאשם 2 שיפנה לבעל העסק, או אז תקף הנאשם 2 המתלונן, בכך שחבט בו באמצעות אלת בייסבול על ברכו הימנית, ידו השמאלית ועל האגן ונמלט מהמקום.

סמוך לאחר מכן הגיעו הנאשמים לבית העסק, כאשר הנאשם 1 אוחז בידו סכין והנאשם 2 אוחז בידו באלת הבייסבול ובמעמד זה איימו הנאשמים על המתלונן, בכך שהנאשם 2 ניגש אליו עם אלת הבייסבול וכאשר המתלונן נס מפניו, ניגש הנאשם 1 לעבר המתלונן כשהסכין בידו.

3. ביום 13.6.22, בדיון המענה, עתרה ב"כ הנאשמים לבטל כתב האישום לנוכח העובדה שהנאשם 2 לא קיבל מכתב יידוע וכי כתב האישום הוגש בחוסר סמכות מאחר ולתביעה אין סמכות להגיש כתב אישום בעבירה של חבלה כשעברין מזוין.

4. ביום 26.6.22 הגישה המאשימה תגובתה לבקשת ב"כ הנאשמים.

תמצית טענות ב"כ המאשימה:

5. **המאשימה**, התייחסה לטענת ב"כ הנאשם ביחס להיעדר סמכות התביעה להגשת כתב האישום והפנתה לתיקון 62 בחוק העונשין, המונה עבירות פשע שהועברו לטיפול התביעה, כאשר סעיף 6 מתייחס לעבירת הפציעה לפי סעיף 334 בנסיבות מחמירות של סעיף 335, בשל האמור הרי שכתב האישום הוגש בסמכות התביעה.

הבהירה כי בשל שגגה לא נערך שימוע לנאשם ולא נשלח מכתב יידוע לנאשמים. הגם האמור, התנגדה לבקשת ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום וצינה כי זכות השימוע אינה זכות מוחלטת ומדובר בזכות יחסית ומוגבלת, בהקשר זה הפנתה לסעיף 60 א'. הפרת זכות היידוע אינה מביאה בהכרח לביטול כתב האישום ויש לבחון סנקציה מקדמית עובר לבחינת שאלת נפקות ההפרה. מדובר בפגם אותו ניתן לרפא באמצעות עריכת שימוע בדיעבד ויש לבחון חומרת ההפרה בהתאם לנסיבות המקרה.

בענייניו הנאשמים היו מודעים לכך שמתנהלת כנגדם חקירה ואף מסרו גרסתם לחשדות כנגדם ויש לראות בכך שזכות השימוע שלהם מוצתה באופן חלקי. ההודעה על הגשת כתב האישום לא נפלה על הנאשמים כרעם ביום בהיר, שכן כתב האישום נוגע ישירות לחקירתם.

השימוע הראשוני, שמתקיים עובר להגשת כתב האישום, הינו מצומצם בהיקפו וחומר החקירה לא פרוס בפני הנאשמים בשלב זה. וזאת בניגוד לשימוע המתקיים לאחר הגשת כתב האישום שהינו רחב יותר בהיקפו.

אין מקום לקבוע כי זכויות הנאשמים נפגעו, בעקבות הגשת כתב האישום, הנאשמים זכאים להביע עמדתם בפני המאשימה ולנסות להביא לשינוי בהחלטת התביעה על הגשת כתב האישום כנגדם.

ביטול כתב האישום הינו חריג אשר הפעלתו נועדה למקרים קיצוניים, בודדים ויוצאי דופן, מקרים בהם תחושת הצדק וההגינות חריפה ובולטת עד כי התרופה היחידה לריפוי הפגמים הינה ביטול כתב האישום ואין זה המקרה בענייננו. הנאשמים לא הוכיחו כי זכותם נפגעה כתוצאה מאי עריכת השימוע ואין הצדקה לביטול כתב האישום במקרה זה.

דין והכרעה:

6. טענת חוסר סמכות המאשימה ביחס לעבירה חבלה כשעברין מזוין. תיקון 62 לחוק העונשין, ולתוספת השנייה בחוק הנוגעת לעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ולמעשה מעניקה סמכות למאשימה להגיש כתב האישום ביחס העבירות כאמור בו. די בכך, כדי לקבוע כי בסוגיה זו, פעלה המאשימה כדין.

עצמת הפגם שבהעדר שימוע וכיצד ניתן לרפאו?

7. האם ריפוי הפגם תוחלתו ביטול כתב האישום בלבד, או שמא ניתן לקיים שימוע בדיעבד לנאשמים.

8. מתן האפשרות לטעון במסגרת שימוע נגד הגשת כתב אישום, ונגזרת מקדימה לכך - יידוע הנאשמים באשר לזכות זו, הינן החלטות שניתן להגדירן כהחלטות מנהליות של המאשימה.

בית המשפט העליון בהחלטה, שהיא בגדר מושכלת יסוד, קבע כי לא כל הפרה של אחד מכללי הצדק, מובילה מניה וביה לבטלות הדיון (ובמקרה דנן כתב האישום) מעיקרו, ומדובר בסופו של יום במבחן שאינו נוקשה.

בבוא בית המשפט לבחון הדברים, עליו לבחון מידת ההפרה, חומרתה, ונסיבותיה.

לעניין זה ראה האמור בבג"ץ 118/80 **גרינשטיין נ' הפרקליט הצבאי הראשי** (30.10.80), וכן האמור ברע"פ 4398/99 **הראל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3), 637 עמ' 644-645.

9. בית המשפט המחוזי בבאר-שבע בת"פ 8268/06 **מדינת ישראל נ' שולמן** (15.3.11), ביקש לתת סימנים בקביעת עצמת ההפרה. לדוגמא: האם מדובר בכתב אישום שהפתיע הנאשם כרעם ביום בהיר, או שמא מדובר בהתפתחות הדרגתית להליך חקירה בו היה מעורב קודם לכן ומרחק הגשת כתב האישום מהליך החקירה.

באותו עניין קבע בית המשפט המחוזי הנכבד, כי הפגם בהעדר יידוע הנאשם על זכותו לשימוע, היה פגם טכני בעיקרו. מתוך שכן, הורה על ביצוע שימוע לאחר הגשת כתב האישום.

10. במקרה דנא, מדובר בנאשמים שביצעו המיוחס להם, כנטען בכתב האישום בימים 21.7.19 ו-24.7.19, בעוד כתב האישום הוגש כנגדם בחודש דצמבר 2019.

11. המאשימה ציינה בתגובתה, כי באפשרות הנאשמים להשמיע טענותיהם בפני לשכת התביעות ולנסות להביא לשינוי בהחלטת התביעה על הגשת כתב האישום או לחילופין לקיים שימוע מאוחר על אף קיום כתב האישום, וככל שישכנעו התביעה שלא היה מקום להגיש כנגדם כתב האישום הרי שיוכלו להביא לביטולו.

12. מכלל האמור, עולה תמונה לפיה ההפרה ביחס לנאשמים, הינה הפרה שלא ניתן להגדירה כפעוטת ערך, אך לבטח לא כזו שבוצעה בכוונת מכוון, או מתוך קביעה מראש שיש למנוע זכות השימוע מהנאשמים מחמת הסיבות הקבועות בחוק.

13. עצמת ההפרה ועצם קיומה, מלמדים כי יש מקום להורות על קיום שימוע בתיק, כחלק מריפוי הפגם שבהעדרו.

14. הגם הקביעה האמורה, על בית המשפט לבחון האם עצמת ההפרה, כשלעצמה, מלמדת על הצורך בקבלת הבקשה לביטול כתב האישום, או שמא קיימת דרך אחרת לרפא הפגם.

15. **האם יש מקום לקיים שימוע בדיעבד?** יש להדגיש, כי ב"כ הנאשמים בבקשתם, לא הביעה כל התייחסות לאמור, וכל בקשתה הייתה לבטל כתב האישום לצורך מיצוי זכויות הנאשמים. יש להניח, כי ב"כ הנאשמים עותרת לכך בשל חששה כי "שימוע בדיעבד" אינו כ"שימוע מקדים" להגשת כתב האישום, שכן בעצם הגשת כתב האישום הביעה המאשימה לכאורה עמדתה, ולכאורה נעלה מחשבתה. נעילת דעת זו, לכאורה אינה מאפשרת לקבוע שתהיה תועלת ממשית בהעברת כתב האישום במסלול זה.

16. ברם, בית המשפט אינו יכול להסכים עם תפיסה זו לפיה ננעלה דעת המאשימה. האחראי

על התביעה יוכל לקיים הליך שימוע בלב שלם ונפש חפצה. כפי שציין בית המשפט המחוזי הנכבד במקרה
בן רובי, ת"פ (ת"א) 40131/07 מדינת ישראל נ' בן רובי רונית (3.9.07):

**רק שופטים הם "מקצועיים" דיים כדי להתעלם מכל מיני גורמים משפיעים (לרבות
דעה שהתגבשה בהליכים שונים ובנסיבות שונות)? רק סנגורים הם כלילי שלמות
שאינן חקר לתבונתם? ואילו התביעה, תהא דרגתה אשר תהא, מרכזת אליה גורמים
נעדרי יושרה העשויים בסבירות גבוהה "להינעל" בגישתם המגולמת בכתב האישום
שהוגש.**

זו עמדת בית המשפט במקרה דנא.

17. נדמה, כי לאחר שנקבע כי הפרה אינה פעוטת ערך, ולאחר שנקבע כי יש מקום להורות
על שימוע בתיק זה, האיזון בין האינטרסים הנוגדים, מלמד כי יש להורות על ביצוע שימוע בדיעבד.

18. לו היה מדובר במקרה ברור, בו בשל כוונת מכוון נמנע ביצוע השימוע מהנאשמים, ייתכן
והדברים היו שונים. במקרה דנא, היות ומדובר במקרה ברור בו כוונת המאשימה הייתה לקיים הליך שימוע
עובר להגשת כתב האישום, ועצם הגשתו בהעדרו נעוצה בשל מחדלה, האיזון האמור לעיל, הוא האיזון
הראוי.

19. מתוך שכך, הדיון הקבוע ביום 18.7.22, יידחה ליום 19.9.22 בשעה 09:30, בו יינתן
מענה לכתב האישום.

20. עד למועד הנדחה, תקיים המאשימה שימוע לנאשמים.

21. ככל ותוצאות השימוע יובילו לאיון הצורך בקיום הדיון הנדחה, יודיעו על כך הצדדים לבית
המשפט בכתב ומבעוד מועד.

ניתנה היום, י"ח תמוז תשפ"ב, 17 יולי 2022, בהעדר הצדדים.
המזכירות תודיע לצדדים.